

 SAGA
EGMONT

TARU & TARMO
VÄYRYNEN

TÄHTIEN KOSKETUS

VUORILEIJONAN VARJO 3

Taru Väyrynen

Tarmo Väyrynen

Tähtien kosketus

SAGA Egmont

Tähtien kosketus

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1997, 2021 Taru Väyrynen, Tarmo Väyrynen and SAGA
Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726950786

1st ebook edition

Format: EPUB 2.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga Egmont - a part of Egmont, www.egmont.com

Luku 1

Kolmannen kuivakuun viimeisenä päivänä käveli nuori poika Matalan satamasta Kooran linnaa kohti. Neljätoistavuotiaan reippaudella hän yritti ajatella olevansa jo melkein mies. Nilkkoihin asti ulottuva mekko ja pään yli heitetyn huivin pituus kertoivat, että hän oli Autiomaan asukkaita. Huivin kultakirjailtu reunus ja muun vaatetuksen kallis kangas paljastivat hänet ylhäiseksi. Koruja hänellä ei kuitenkaan ollut. Hän oli joutunut luovuttamaan ne elilalaiselle kapteenille, jonka laiva oli tuonut hänet Sirpiin. Matkasta vaadittu maksu olisi tavallisissa oloissa ollut kohtuuton, mutta hän ymmärsi hyvin, että tässä tilanteessa siihen tyytynyt oli suorastaan hyväntekijä. Hän oli saanut pitää henkensä ja jopa omat vaatteensakin. Elilalaiset olivat ystävällisiä ihmisiä, eivätkä halunneet viedä hätätilanteeseen joutuneelta aivan kaikkea. Poika arveli, että kemerien laivoihin paenneet oli varmaan tapettu ja heitetty mereen.

Poika oli Tardo, Liton klaanin nuorin prinssi. Hän oli ollut tutustumassa Temenavuorten takaiseen alueeseen, ja oli paluumatkalla kuullut, että Rotaan joukot olivat valloittaneet Liton. Palatsissa olleista miehistä ei ollut jätetty henkiin muita kuin orjat. Tardo oli heti ymmärtänyt, että hänen piti paeta. Vihollisen käsiin joutunut klaanipäällikön poika surmattaisiin välittömästi.

Oli keskikesä, joten helteen täytyi olla Sirpissäkin pahimmillaan. Se ei kuitenkaan ollut lainkaan niin rasittavaa kuin Autiomaassa, vaan Tardo tunsii olonsa

mukavan vilpoiseksi. Hän käveli reippaasti ja yritti pitää mielensä rohkeana. Hän oli itkenyt laivalla muiden nukkuessa, ja hänen mielestään miehellä tai lähes miehen veroisella pojalla ei ollut oikeutta sen enempään itsesääliin. Hän oli selvinnyt hengissä, ja hänen velvollisuutensa oli elää eteenpäin ja rakentaa tavalla tai toisella itselleen tulevaisuus.

Oliiviviljelysten reunustama tie kohosi loivasti satamasta linnaa kohti. Linnan takana näkyi vuori ja vasemmalla toinen, kaukaisempi vuori. Lähempi oli varmaan Maara ja kaukaisempi Koora. Sekä Kooravuori että Kooran linna olivat saaneet nimensä Koora-nimisen jumalan mukaan. Tardo tunsu kiitollisuutta kärsivällisyydestä, jolla hänen opettajansa oli vaatinut häntä opettelemaan maiden ja kansojen nimiä ja tapoja. Opettajansa ansiosta hän oli tiennyt myös sen, että Sirpi oli rauhanomainen maa, jossa suhtauduttiin ystävällisesti jopa muukalaksiinkin. Sen tiedon takia hän oli jäänyt maihin juuri täällä. Toivottavasti opettajan käsitys sirpiläisten auttavaisuudesta piti paikkansa.

Vaaleakiviset muurit kohosivat nyt jo melkein edessä, ja Tardo näki, että länsisivulla oli portti. Hän lähestyi sitä ja ihmetteli, miksi vartijoita ei näkynyt missään. Iso keskiportti oli kiinni, ja Tardo meni sisään toisesta sivuportista. Kumpikin niistä oli avoin. Sellainen ei olisi tullut kysymykseenkään Litossa edes rauhan oloissa. Päällikön palatsin ovet olivat visusti kiinni, ja aukenivat vasta kun vartijaorja oli todennut tulijan olevan luvallisella asialla.

Edessä oli aukea hiekkapiha. Sen oikealla reunalla oli varsinainen linna, ja muualla muurien suojassa matalampia rakennuksia. Keskellä pihaa oli kaivo ja joitakin puita ja penkkejä, joilla istuskeli ihmisiä. Porttien lähellä ei ollut ketään, jolta olisi voinut kysyä, saiko tulla

pidemmälle. Poika epäröi. Palatsin alueelle luvatta tunkeutunut olisi Litossa mestattu.

Tardoa kohti tuli kaksi ihmistä, mies ja nainen. Molemmilla oli sirpiläiseen tapaan yllään yksinkertaiset pellavahousut ja paita. Nainen oli nuorehko ja tummahiuksinen, mies vanhempi ja jo harmaaohimoinen. He juttelivat keskenään huomaamatta poikaa.

- Hei, osaisitteko neuvoa, missä on vartiopäällikkö?
Tardo kysyi.

Nainen katsoi ympärilleen.

- Hän istuu penkillä kaivon luona, hän sanoi sitten. -
Onko sinulla asiaa hänelle?

Tardo nyökkäsi lyhyesti, hän ei aikonut selittää tilannettaan alemmalle väelle. Jonkinlaisia palvelijoita he varmaan olivat, sillä Tardo muisti opettajan kertoneen, että Sirpissä ei ollut orjia. Miten sellainen oli mahdollista? Pohjoisessa Vuorimaassakin kerrottiin uuden hallitsijan, Karetan, vapauttaneen orjat. Elettiin kummallisia aikoja.

- Sisa, nainen huusi kaivoa kohti. - Täällä on poika, joka haluaa tavata sinut.

Kaivon luona istunut kookas, harteikas mies lähti tulemaan Tardoa kohti. Miehellä ei näyttänyt olevan lainkaan aseita. Pitikö siis sekin kummallinen väite Sirpistä paikkansa, että heidän jumalansa ei sallinut aseita kuin metsästysretkillä? Tardo oli pitänyt satuna, että sirpiläisten Koora-jumala kielsi tappamasta ihmisiä.

- Hei poika, mies sanoi ystävällisesti.

- Olen Liton prinssi, Tardo sanoi. Hänestä tuntui, että puhuttelu oli ollut liian tuttavallinen.

- Niin, mies sanoi yhtä ystävällisesti, mutta ei lainkaan anteeksipyytävästi. - Tunnistin kyllä Liton klaanin keltaiset koristeet puvussasi ja ymmärsin vaatteistasi, että olet korkea-arvoinen.

- Haluaisin tavata Sirpin hallitsijan, Tardo sanoi tavoitellen ääneensä tiukkuutta.

Hän oli anomassa turvapaikkaa, ja silloin piti olla nöyrä, mutta hän oli kuitenkin klaanipäällikön poika. Isä ja äiti tosin oli luultavasti surmattu, ja koska Tardolla ei ollut elossa olevia sisaria, seuraavaksi klaanipäälliköksi valittaisiin hänen äitinsä lähimmän naispuolisen sukulaisen aviomies. Omaisuus ja valta siirtyivät Autiomaassa naisilta naisille, joten vanhempansa menettäneellä naimattomalla pojalla ei ollut mitään omaisuutta eikä asemaa. Mutta Tardolla oli jäljellä ylpeytensä, ja hän oli edelleen arvoltaan Liton prinssi. Hän olisi sitä siihen asti, kunnes Liton seuraava klaanipäällikkö ottaisi vastaan asemansa.

- Sinähän tapasit hallitsijan hetki sitten, mies sanoi. - Hän minut tähän kutsui.

Tardo katsoi taakseen. Hän näki portista pienen palan kapeaa hiekkatietä. Nainen ja mies, joita hän äsken oli puhutellut, kävelivät verkkaisesti pois päin.

- Onko hän Sirpin hallitsija? Tardo kummasteli.

Hän oli tiennyt, että Sirpin hallitsija oli nainen. Se oli jo sinänsä omituista. Vaikka valta ja omaisuus siirtyi Autiomaassa naisen kautta, niitä käytti aina mies. Vielä oudompaa kuin naisen johtava asema oli kuitenkin, että hallitsija liikkui noin vaatimattomasti pukeutuneena ja ilman saattojoukkoa. Hän ei myöskään ollut ollenkaan pahastunut tuttavallisesta puhuttelusta.

- Tera, vartiopäällikkö huusi. - Pojalla onkin asiaa sinulle.

Nainen kääntyi ja sipaisi tummia hiuksiaan, jotka tuuli yritti heittää silmille.

- Huolehdi sinä hänestä, hän huusi. - Käymme hiukan asioilla. Ne liittyvät tulossa olevaan Vuorimaan kuninkaan vierailuun.

Nainen ja hänen seurassaan oleva mies jatkoivat matkaansa. Vartiopäällikkö sanoi Tardolle: - Joudut kertomaan asiasi minulle. Mutta ensin käsken tuomaan sinulle syömistä ja juomista. Olet ilmeisesti tulossa suoraan laivalta.

Tardo oli nälkäinen, sillä merenkulkijat eivät olleet tarjonneet hänelle ruokaa. Hän sai olla kiitollinen siitäkin, että hänen oli annettu juoda vettä.

Vartiopäällikkö huusi kaivon luona istuskeleville miehille käskyn järjestää hänelle ja vieraille virvokkeita. Sitten hän johdatti Tardon istumaan penkille, jota varjosti suuri puu. Hän istuutui Tardon viereen, ja hetken kuluttua toi kaksi naispalvelijaa heidän eteensä pienen pöydän. Sen päälle he asettelivat leipää, juustoa, viiniruukun, vesiastian ja kaksi pikaria.

- Viini ei ole kovin vahvaa, toinen palvelijoista sanoi. - Siihen kannattaa lisätä vettä vain kolmannes.

Tardo sekoitti oman juomansa naisen ohjeen mukaan, mutta vartiopäällikkö otti pelkkää vettä.

- No niin, kerrohan asiasi, mies kehotti. - Hallitsija käski huolehtia sinusta, joten saat kaiken avun, minkä voin antaa.

Tardo katsoi alaspäin eikä enää jaksanut pitää yllä urheuttaan. Hän oli kuitenkin vasta neljätoistavuotias ja hän oli ensimmäistä kertaa elämässään täysin yksin, ilman perheenjäsenten tai uskollisten orjien suojelua. Kyyneleet valuiivat väkisin hänen poskilleen. Hän aloitti katkonaisen selostuksen, ja miehen käsi laskeutui lohduttaen hänen olkapäälleen. Kun hän oli saanut sekavasti kerrottua kokemuksensa, mies sanoi: - Olet Liton prinssi, mutta kuulisin mielelläni myös nimesi. Minä olen Sisa.

- Olen Tardo, poika sanoi. - Mutta Litossa vain korkearvoiset voivat puhutella prinssiä nimellä.

Sisa hymyili.

- Joudut tottumaan moniin uusiin asioihin, jos viivyt täällä, hän sanoi. - Mutta saat tietenkin turvapaikan niin pitkäksi aikaa kuin tarvitset. Pyydän Nanea huolehtimaan majoittamisestasi ja muusta sellaisesta. Hän on Autiomaasta. Hän osaa varmaan puhutellakin sinua oikein.

Vartiopäällikkö hymyili sen sanoessaan hiukan huvittuneena, ja Tardo tajusi olleensa naurettava vaatiessaan täällä prinssin arvon mukaista kohtelua. Tämä ei ollut hänen maansa, eikä näillä ihmisillä ollut mitään velvollisuutta kunnioittaa häntä.

Mies huusi kaivon luona istuskeleville käskyn hakea Nane, ja selitti sitten Tardolle: - Hän oli Tessin hoitaja, kun Tessi oli lapsi.

Vartiopäällikkö mainitsi Tessin niin kuin kaikkien olisi pitänyt ilman muuta tietää, kuka Tessi oli. Onneksi Tardo tiesi, eikä hänen tarvinnut kysymällä loukata isäntäänsä. Ansio ei tässä tapauksessa ollut niinkään opettajan, vaan parin suosituksen laulun. Toinen kertoi siitä, miten Tessi pelasti Sirpin vuorimaalaisten miehittäjien käsistä. Toinen laulu, Kareta ja Tessi, kertoi Vuorimaan sisällissodasta. Siinä Tessi toi selut Memnoon pelastamaan Karetan. Opettaja oli sanonut, että noissa lauluissa ei ollut juuri mitään totuudenmukaista. Ne olivat silti niitä, joita laulajilta aina haluttiin kuulla. Ja olihan Tardokin lauluista oppinut ainakin sen, että Tessi oli Sirpin hallitsijan tytär.

- Tessistähän tulee kohta hallitsija, Tardo sanoi.

Hän ei silti ollut aivan varma siitä, muistiko hän tämän asian oikein. Häntä kadutti nyt, ettei hän ollut kuunnellut tarkkaavaisemmin, mitä opettaja oli kertonut muiden kansojen valtarakenteista ja niiden muutoksista.

- Tessi täyttää kuusitoista ensimmäisen syyskuun toisena päivänä, Sisa sanoi. - Tera on ilmoittanut luopuvansa silloin vallasta. Ja jos se vain minusta ja minun kanssani samoin ajattelevista riippuisi, Tessistä tulisi hänen seuraajansa.

- Eikö se ole varmaa? Tardo ihmetteli. Autiomaassa klaanin päällikkyys periytyi tarkkojen sääntöjen mukaan.

- Sirpissä hallitsijan valitsee suuri yleiskokous, johon kaikki aikuiset sirpiläiset saavat osallistua, Sisa sanoi. - Valitettavasti siihen saavat osallistua myös ne, jotka vuorimaalaisia vastaan käydyn taistelun jälkeen eivät luopuneet aseistaan, vaan ovat vetäytyneet asumaan vuorilla. Sirpiläisissä on paljon sellaisia, joiden mielestä heidän johtajansa Moiri pitäisi valita seuraavaksi hallitsijaksi.

Tardon teki mieli huomauttaa, että aseistautuminen oli järkevää. Jos jokin Autiomaan klaaneista olisi luopunut aseistaan, muut klaanit olisivat ottaneet sen laidunmaita ja kaivoksia itselleen mielensä mukaan, ja orjat olisivat kapinoineet. Mutta täällä oli tavallaan vain yksi klaani, ja orjia ei ollut. Siitä luultavasti johtui, että Sirpissä oli totuttu elämään ilman aseita.

- Jos Tessi olisi paikalla, hän olisi varmaan henkilökohtaisesti huolehtinut siitä, että saat kaiken tarvitsemasi, Sisa sanoi. - Tessi on kuitenkin lähtenyt vuorille. Pelkään, että hän teki sen tavatakseen Moirin. Minun mielestäni se on ajattelematonta ja vaarallista.

Tardo oli samaa mieltä. Moirilla oli komennossaan aseistettuja miehiä. Tessillä ei tietenkään voinut olla sellaisia saattajinaan, koska Sirpin laki kielsi sen. Jos he tapaisivat, Moirilla ei ollut mitään järkevää syytä jättää kilpailijaansa henkiin.

Vanha nainen tuli pihan poikki ja tervehti Tardoa ystävällisesti.

- Olet Liton prinssi vaatteistasi päätellen, nainen sanoi.
- Ja Autiomaassa siis taas kahakoidaan? Meidän klaaniemme ihmiset eivät koskaan opi elämään rauhassa, vaikka Äitijumala on aikojen alusta asti yrittänyt heitä siihen opettaa.

Tardo ajatteli omaa hoitajaansa, joka oli suunnilleen saman ikäinen kuin Nane, ja joka oli huolehtinut hänestä siihen asti, kun hän täytti neljätoista vuotta. Hänkin oli puhunut Äitijumalasta. Äitijumala oli Autiomaan perinteinen jumaluus, jota kaupunkien vähävarainen väestö ja paimentolaiset kunnioittivat, ja joka edelleen oli Timnan klaanin pääjumala. Mahtavampi ja vaikutusvaltaisempi oli kuitenkin Metallin jumala, jonka voimakkaalla papistolla oli suurempi merkitys kuin klaanien päälliköillä, sillä sen hallussa olivat valtavat rikkaudet. Isä oli opettanut Tardolle, että Metallin jumalan kunnioittaminen oli perheestään huolehtivan miehen tärkein hyve. Metallin jumala ei kehottanut elämään sovussa, vaan kannusti kilpailemaan ja voittamaan.

Nane oli kääntynyt puhumaan Sisalle.

- Majoitan vieraan hyvin, hän on arvossa melkein oman Tessimme veroinen, hän sanoi. - Eikä hän osaa ainakaan alkuun olla ilman orjiensa korviketta, Autiomaan prinssit ja prinsessat hemmotellaan pilalle. Pyydä paria oikein ystävällistä nuorta palvelijapoikaa hänen avukseen. Ja muista kertoa heille, että jos hän on hiukan vaativainen ja tönkyä, se johtuu tietämättömyydestä ja tottumattomuudesta.

Tardo ryhdistäytyi loukkaantuneena.

- Ymmärrän, että Sirpin tavat ovat erilaiset kuin omamme, hän sanoi. - Voin olla hemmoteltu, mutta opin ja totun tapoihinne, millaisia ne sitten ovatkin.

Nane ja Sisa nauroivat, mutta molempien nauru oli ystävällistä. Sisa läimäytti Tardoa rohkaisevasti olalle, ja Nane sanoi: - Tule, vien sinut vapaana olevaan vierashuoneeseen, ja sitten pääset kylpyyn. Varmaan tarvitset sitä matkan jälkeen.

Tardo oli merimatkan aikana nukkunut siivottomassa ja ahtaassa suojassa. Hän ei ollut voinut peseytyä, eikä hänellä ollut mukanaan vaihtovaatteita. Ajatus kylvystä tuntui ihanalta.

Kooran linnan sisätilat olivat viileät ja yksinkertaisen kauniit vaaleakivisine seinineen. Nane johdatti Tardon suuren salin läpi. Sen kattoa tukivat marmoripylväiden rivistöt. Niiden luona oli telineitä, ja telineillä miehiä, jotka ilmeisesti tekivät korjaustöitä.

- Salia käytetään harvoin, Nane selitti. - Se pääsee siksi joskus rapistumaan. Nyt sitä korjataan Vuorimaan kuninkaan vierailua varten. Tuon vierailun takia tarvitaan muitakin valmisteluja. Tera lähti juuri neuvottelemaan Lisin äidin kanssa.

Tardo mietti hetken, kuka oli Lis. Sitten hän ymmärsi, että Nane puhui noin tuttavallisesti Vuorimaan kuningattaresta, joka oli syntynyt Sirpissä vähävaraiseen perheeseen.

- Kareta ja Lis eivät tule pelkästään valtiovierailulle, vaan tapaamaan sukulaisia ja ystäviä, Nane sanoi. - Tera arveli, että Lisin äiti tietää, keitä muita kuin äitinsä ja sisaruksensa Lis toivoisi kutsuvieraiksi vastaanottojuhlaan.

Tardon isä oli tähdentänyt, ettei vuorimaalaisia koskaan saanut mitenkään muistuttaa heidän kuningattarensa halvasta syntyperästä, se oli joillekin arka asia. Tänne vierailulle tulevalle hallitsijaparille itselleen se ei varmaan ollut sitä, koska kuningattaren äiti ja sisarukset kutsuttiin juhlaan.

- Miten teidän hallitsijanne voi liikkua vain yhden palvelijan saattamana? Tardo kysyi. - Ja miksi hän oli pukeutunut kuin kuka hyvänsä köyhä?

- Hän pukeutuu aina niin, paitsi juhlissa, Nane selitti. - Eikä hänellä ollut palvelijaa mukanaan. Mies oli hänen puolisonsa Seloma.

Tardon oli vaikea uskoa kuulemaansa. Seloma! Selomahan oli suuri sankari. Seloma oli taistellut Sirpin vapauttamiseksi ja kohottanut Karetan Vuorimaan kuninkaaksi. Selomalla olisi pitänyt olla kypärä työhtöineen, kullalta välkkyvä panssaripaita punaisen sotilasmekon yllä ja kainalokannakkeesta säärisuojukseen ulottuva miekka. Niin Vuorimaan sotilailla oli kuvissa.

Nane ymmärsi pojan hämmennyksen ja naurahti.

- Meillä Seloma on pelkästään hallitsijan puoliso, hän huomautti. - Hän keskittyy nykyisin keräämään tietoja Koorasta ja tulkitsemaan niitä.

He tulivat huoneeseen, jonka Nane oli valinnut Tardon majapaikaksi. Kaksi poikaa ilmoittautui palvelukseen. He sanoivat, että kylpyyn saattoi mennä heti. Vettä ei tarvinnut heidän mielestään lämmittää, se oli lämmennyt riittävästi säiliössä.

- Joudut aluksi tyytymään sirpiläisiin vaihtovaatteisiin, Nane sanoi Tardolle. - Käsken palvelijoiden pestä vaatteet, jotka ovat ylläsi. Saat ne käyttöösi huomenna. Myöhemmin Tera varmasti antaa hankkia sinulle merikauppailta asuja, joihin olet tottunut.

- Kyllä minä voin käyttää sirpiläisiä vaatteita, Tardo sanoi. - Ei minulle tarvitse hankkia mitään erityistä.

Hän ajatteli, että hänen oli opittava elämään tässä oudossa maassa, jonne hänen ehkä olisi jäätävä pysyvästi. Litoon hän ei voisi koskaan palata, ellei tapahtuisi todellista ihmettä.

Nanen myötätuntoinen katse ja apupoikien ilmiselvä sääli saivat Tardon teennäisen urheuden taas rakoilemaan niin kuin äsken oli käynyt vartiopäällikön edessä. Hän purskahti itkuun. Apupojat katsoivat häntä vaivautuneina, mutta Nane tuli ja veti Tardon syliinsä.

- Älä leiki miestä, lapsihan sinä olit vielä ihan äsken, vanha nainen sanoi. - Tiedän hyvin miten klaanipäälliköiden pojat pidetään melkein sinun ikääsi asti juuri minun kaltaisten hoivissa.

- Niin, Tardo kuiskasi. - Olin ensimmäisellä matkallani ilman hoitajaani, kun tämä tapahtui.

- Pääset varmasti pian takaisin, Nane sanoi lohduttavasti. - Autiomaassa rauha palautuu yhtä helposti kuin sota alkaa.

- Tämä on erilaista, Tardo sanoi vaisusti.

Hän tajusi, että nämä ihmiset eivät ymmärtäneet. He luulivat, että oli kysymys vain klaanien välisestä kahakasta. Sellaisia oli aina ollut, eivätkä ne tavanneet kestää kauan. Koska valta siirtyi naisen kautta tämän aviomiehelle, klaanien prinssit menivät lähes poikkeuksetta naimisiin toisten klaanien prinsessojen kanssa, ja vastavuoroisesti saatiin omalle prinsessalle aviomies muusta klaanista. Klaanit liittyivät toisiinsa niin monin sitein, että keskinäiseen sopuun pyrittiin ja siihen myös päästiin. Nyt oli kuitenkin toisin, yksi mies oli saamassa hallintaansa Autiomaan kaikki viisi klaania. Mies oli Rotaa, ja hän oli syntyperältään Uran prinssi. Kun hänen isänsä kuoli, hän oli sotilaiden tuella noussut uudeksi klaanipäälliköksi, vaikka se asema olisi kuulunut hänen vanhimman sisarensa puolisolle Sojille. Sen jälkeen hän oli ottanut vaimokseen Kraton klaanipäällikön tyttären ja tullut sen takia myös Kraton klaanin päälliköksi. Kahden suuren klaanin päällikkönä hänellä oli enemmän sotilaita kuin mitä Autiomaan kolme

muuta klaania olisivat pystyneet yhdessä kokoamaan. Hän ei varmaan tyytyisi siihen, että oli valloittanut Liton. Hän pyrki saamaan haltuunsa koko Autiomaan.

Tardo ei jaksanut selittää tilannetta, vaan antoi johdattaa itsensä kylpyyn. Kooran linnan kylpyhuone oli yksinkertainen ja koreilematon, mutta yhtä käytännöllinen kuin se, johon Tardo oli tottunut Liton klaanipäällikön palatsissa. Opettaja oli siis ollut oikeassa kertoessaan, että Sirpi oli sivistynyt maa, jonka linnassa tunnettiin samat mukavuudet kuin Autiomaassakin.

Pojat vaikuttivat hiukan hämmästyneiltä, kun Tardo jäi tottumustensa mukaan odottamaan peseytymisapua. Hän huomasi sen ja alkoi peseytyä omatoimisesti. Kylvyn jälkeen hän pukeutui sirpiläisten outoon vaateparteen. Sen halpa, värjäämätön kangas sai hänet tuntemaan itsensä köyhäksi paimeneksi. Autiomaassa klaanipäälliköt pukivat orjansakin komeammin. Hän tunsi itsensä väsyneeksi, ja itkukin pyrki yhä esiin. Nane huomasi sen ja johdatti päättäväisesti pojan vuoteeseen. Sitten hän lähetti toisen apupojan asioille. Tämä palasi tuoden kylän parantajalta haettua rohtoa, ja Nane käski Tardoa juomaan seoksen. Poika vaipui pian sen juotuaan sikeään uneen.

Luku 2

Tessi oli suunnitellut lähtevänsä Kooravuorelle seurassaan vain Ramu, joka aina kulki hänen kanssaan. Tessin avustajaksi palkattu Malee oli kuitenkin halunnut lähteä mukaan, ja hän oli pyytänyt Akea viemään heidät sinne isältään Meetalta lainaamallaan laivalla. Matkasta selvisi sillä tavalla paljon helpommin kuin tiettömillä rinteillä kulkien.

Kooravuoren kaakkoiskulmassa oli pienehkö luonnonsatama. Arkojen kylä oli satamapaikan lähellä, ja he päättivät käydä siellä. Kylä osoittautui kuitenkin autioksi. Arat olivat siis lähteneet länteen kohti tuntematonta. He olivat valmistautuneet matkaan vuosia, mutta Ramu oli tavannut heidät vielä kuivakuiden alussa. Hän oli ollut Seloman oppaana, ja oli päässyt seuraamaan pitkiä keskusteluja, joita Seloma kävi varsinkin kylää johtavan Maamon kanssa. Hän tunsi saaneensa niitä kuunnellessaan valtavan määrän viisautta. Arat ymmärsivät muita ihmisiä paremmin Kooran tahdon, ja Seloman kysymykset ja huomautukset olivat innostaneet Maamon perusteellisiin pohdintoihin.

Arat olivat luultavasti olleet Sirpin ensimmäisiä asukkaita, mutta heitä oli ollut jäljellä enää vain pieni, syrjään vetäytynyt joukko. Kun he olivat poissa, Sirpi tuntui menettäneen jotain arvokasta, melkein kuin sielunsa. Tessi tunsi kaipaavansa varsinkin Miimaa, kymmenvuotiasta tyttöä, johon hän oli kiintynyt melkein äidillisellä hellyydellä.

Moirin ja hänen miestensä leirin tarkkaa sijaintia ei tiedetty. Tessin ja hänen seuralaistensa ei kuitenkaan luultavasti tarvitsisi etsiä Moiria, vaan Moiri löytäisi heidät. Moirin leiri oli jossain ylärinteellä, ja sieltä oli epäilemättä huomattu laivan tulo. Vielä varmempaa oli, että sieltä huomattaisiin nuotio, jonka he sytyttivät yöpyessään satamapaikan lähellä.

Seuraavana aamuna he jättivät laivan miehistöineen odottamaan, ja lähtivät kulkemaan rinnettä ylöspäin. Tessin koira Sumi oli mukana, ja Sumi tuntui olevan se heistä, joka nautti vuorilla kulkemisesta kaikkein eniten. Tessi ja Ramu olivat tottuneita luonnossa liikkumiseen, mutta Ake ja Malee eivät olleet, ja he väsyivät ja tuskastuivat.

Hämärän laskeutuessa he huomasivat tulleen syvälle vuoristoon ulottuvan merenlahden luo. Sitä reunustivat jyrkät kalliot, joissa kuitenkin näytti olevan muutamia kulkukelpoisia kohtia. Laivan olisi voinut tuoda sinne ankkuriin, jos olisi tiennyt lahden olemassaolosta.

Kun he istuivat nuotion ympärillä odottamassa Ramun ja Maleen tekemien leipien paistumista, Ake sanoi Tessille: - En voi mitään sille, että tunnen meidän kaikkien olevan vaarassa, ja sinun varsinkin. Moiri on asettunut vastustamaan Sirpin lakia. Emme tiedä, mitä kaikkea häneltä voi odottaa.

- Hän ei ole asettunut vastustamaan lakia, Tessi sanoi.
- Hänellä on laaja kannatus ja aseistettuja miehiä, hän olisi voinut vallata Sirpin ja kumota nykyisen lain. Hän on kuitenkin vetäytynyt miehineen asumattomille seuduille. Minun mielestäni se merkitsee sitä, että hän kunnioittaa lakia. Hän on asettunut lain ulkopuolelle, mutta ei sitä vastaan.

- Minun mielestäni on silti vaarallista, että haluat neuvotella hänen kanssaan, Ake sanoi. - Jos

neuvottelutulos ei miellytä häntä, hän voi yksinkertaisesti päättää, että sinä et koskaan palaa Kooravuorelta.

Sumi nosti päätään ja murisi tuijottaen pimeään. Mitään erikoista ei kuitenkaan näkynyt tai kuulunut. Tessi taputti sitä rauhoitellen.

- Uskon, että Moiri on vilpitön ja kunniallinen, hän sanoi. - Ei minulla ole mitään pelättävää.

Nuotion valopiirin ulkopuolelta kajahti jyrisevä nauru. Sumi nousi seisomaan ja haukkui. Tessi käski sen lopettaa ja käydä takaisin makuulle. Koira totteli vastahakoisesti.

- Tule esiin, Tessi sanoi. - On vaikea iloita sellaisen naurajan kanssa, jota ei näe.

Pimeydestä erkani kolme kookasta hahmoa, ja nuotion valossa he osoittautuivat parrakkaiksi miehiksi.

- Tessi lähtee kanssamme, keskimmäinen miehistä sanoi. - Te muut jäätte odottamaan.

- Tietenkin lähden kanssanne, Tessi sanoi. - Sitä varten minä tulin. Onko joku teistä Moiri vai viettekö minut hänen luokseen?

- Minä olen Moiri, keskimmäinen sanoi.

Ramu oli noussut ja tuli Tessin viereen.

- Hän ei lähde yksin, Ramu sanoi. - Minä tulen mukaan.

- Ihailtava tarjous, tietäjä ja mahdollisen tulevan hallitsijan tuleva puoliso, Moiri sanoi härnäävästi. - Sillä mistä tiedät, vaikka minusta olisi yksinkertaisinta, ettei kumpikaan teistä palaa Kooravuorelta. En kai jätä todistajaa, jos surmaan Tessin?

- Huumorintajusi on kummallinen, Ramu sanoi. - Minua ei naurata.

Hän asettui puolittain Tessin eteen ja tuijotti Moiria uhkaavasti. Vaikka hän oli vasta äsken täyttänyt seitsemäntoista vuotta, hän oli yhtä kookas kuin miehet

häntä vastapäätä. Hän tiesi olevansa myös voimakas, ja hän aikoi käyttää voimaansa, jos se olisi tarpeellista.

- Suunnitteleeko aseetonta Sirpiä kannattava turvautumista väkivaltaan? Moiri pilkkasi. - Eikö Koora kiellä?

- Koora ei ole koskaan kieltänyt puolustamasta heikompa, Ramu sanoi. - Olen aseeton päinvastoin kuin kukaan teistä, mutta vaadin oikeutta olla Tessin mukana.

Tessi laski kätensä Ramun käsivarrelle.

- Minä menen heidän kanssaan, ja yksin, hän sanoi. - Nämä ovat minun asioitani.

Ramun ja Tessin katseet kohtasivat. Tessin silmissä oli vaativa, päättäväinen ilme. Hetken epäröityään Ramu totteli Tessiä, kuten hän tapasi tehdä. Miehet ja Tessi lähtivät kohti nuotion valopiirin ulkopuolella odottavaa pimeyttä. Sumi yritti seurata heitä. Tessi pysähtyi käskemään sen takaisin ja sanoi Ramulle: - Kytke se, ettei se lähde perään.

Tessi ei ollut läheskään niin varma seuralaistensa luotettavuudesta kuin hän olisi halunnut olla, mutta hän ei ehtinyt olla kovin huolissaan, sillä hän joutui keskittymään kulkemiseen. Kenelläkään miehistä ei ollut soihtua. Tähtien antamaan niukkaan valoon tottui kuitenkin vähitellen, ja liikkuminen muuttui helpommaksi. Tessi kompasteli silti.

- Tie on meille tuttu, mutta sinulle outo, Moiri sanoi. - Jos uskallat antaa lain ulkopuolella olevan taluttaa, voit tarttua käsivarteeni.

Tessi otti tarjotun avun kiitollisena vastaan.

- Kansa väittää sinun näkevän pimeässä, Moiri sanoi. - Se ei siis ole totta.

- Moni muukin asia, mitä kansa minusta luulee, on pelkkää kuvitelmaa, Tessi sanoi. - En ole tavannut Koora, en ole osallinen vuorimaalaisten laivaston

tuhonneeseen maanjäritykseen, enkä voi kehua auttaneeni Karetaa hänen taisteluissaan Vuorimaan kuninkuudesta. Taistelujen aikana olin kaukana niistä ja täysin turvassa.

- Etkä lähettänyt leijonaa pelastamaan Oosaa, Moiri sanoi ja naurahti.

Tessi hätkähti.

- Mistä sinä sen olet kuullut? hän kysyi. - Käsittääkseni minun lisäksi vain Ramu ja Oosa tietävät, miten selujen pyhä leijona eräänä yönä pääsi irti. Serralta kerroin sen, mutta hän ei tainnut uskoa minua.

- Onko se siis totta? Moiri kysyi.

Tessi näki miehen mustana varjona tähtitaivasta vasten. Moirin hiukset levisivät pään ympärillä kuin leijonan harja, ja aivan yllättäen Tessi tunsu olonsa turvalliseksi. Leijona oli tuntunut ystävältä Kiirassa tuona yönä vuosia sitten. Moiri tuntui ystävältä nyt.

- Päästin leijonan irti pelastaakseni Oosan, Tessi sanoi.
- Leijona tappoi papittaren, joka muuten olisi surmannut Oosan.

He kulkivat hiljaisina jonkin matkaa. Sitten Tessi kysyi:
- Miten sinä voit tietää siitä leijonasta?

- En tiennyt, Moiri sanoi. - Se oli Miiman uni. Meillä ei ole naisia leirissä. Kun Miima tuli, hän on nukkunut öisin teltassani. Mieheni ovat kunnollisia ja vastuuntuntoisia, mutta ei ole hyvä saattaa ketään kiusaukseen. Miiman ikäisiä lapsia löytyy ilotaloista, joihin laivamiehinä toimineet ovat tutustuneet.

- Onko Miima sinun leirissäsi? Tessi kummeksui. -
Miksei hän mennyt mukana, kun arat lähtivät?

- Mistä minä tietäisin arkojen asioita, Moiri sanoi. -
Tyttö puhuu pääni pyörälle kummallisia selityksiään. Hän tuli noin kuukausi sitten, ja kertoi kaikkien muiden

arkojen lähteneen. Koorra oli käskenyt hänen jäädä. Kun Koorra käskee, arat tottelevat. He eivät voi muuta.

- He eivät voi muuta, Tessi vahvisti. - Se on meidän ja arkojen suurin ero.

- Tyttö tuli sitten meille, koska olimme ainoat ihmiset, joiden luo hän osasi vaivattomasti, Moiri kertoi. - Hän itki alkuun paljon, öisin varsinkin. Sitten hän näki unen, jossa sinä lähetit leijonan pelastamaan Oosan, ja se uni rauhoitti häntä aivan ihmeellisesti.

Yöilma oli tuntunut vilpoiselta, kun oli juuri poistunut tulen luota. Liikkeellä ollessa tuli kuitenkin pian liiankin lämmin. He nousivat ylöspäin, ja Tessin oli vaikea pysyä miesten vauhdissa.

- Leijonan lähettäminen tappamaan on teko, jota en mielelläni muistele, Tessi sanoi. - Vain isän kuolema on raskaampi muisto.

Hänen äänensä värähti. Tuntui yhä vaikealta puhua siitä. Mikään ei ollut unohtunut, ei isän tuskainen ilme, ei se miten keihäs iskeytyi rintaan eikä verilammikko, joka hitaasti laajeni Kooran linnan pihan hiekalla.

- Niin, isäsihän kuoli sinun nähtesi silloin, kun Sirpi miehitettiin, Moiri sanoi myötätuntoisesti. - Siksi en ole koskaan ymmärtänyt, miksi et ajattele samalla tavoin kuin me Kooran lain ulkopuolelle asettuneet. Haluamme olla valmiina taistelemaan, ettei vihollinen enää koskaan uskaltautuisi tänne.

- Ajattelen minä joskus, että saatatte olla oikeassa, ja siksi olen täällä, Tessi sanoi. - En ole lainkaan varma siitä, kumpi meistä olisi Sirpille parempi hallitsija.

He pysähtyivät hetkeksi. Valtava taivas kirkkaine tähtineen kaareutui joka puolella muualla, vain pohjoisessa oli Kooravuoren musta rinne. Tuntui siltä kuin Moiri olisi yrittänyt nähdä Tessin ilmeen. Sitten hän naurahti.

- Puhutaan siitä leirissä, hän sanoi. - Sattumalta minäkään en ole varma tuosta asiasta.

He liikkuvat niin nopeasti kuin mahdollista. Silti ilta oli jo myöhäinen, kun he tulivat perille. Nuotioiden luona istuskeli miesryhmiä, ja taustalla häämöttivät jonkinlaiset telttakatokset. Joukot hiljenivät, kun he kulkivat ohi. Moiri antoi nopeita ohjeita ja johdatti sitten Tessin yhteen katoksista.

Hämärästä nousi pieni hahmo ja syöksyi Tessin syliin. Hoikka tytönvartalo painui häntä vasten ja nyyhkytykset vavisuttivat sitä. Miima tuoksui vuorten pölyltä ja nuotioiden savulta, ja hänen käsivartensa kiertyivät lujasti Tessin kaulaan.

Ensi tapaamisesta asti Tessi oli kuvitellut Miiman muistuttavan lasta, joka hänellä ja Ramulla joskus olisi. Hänestä tuntui itsestään selvältä, että hän huolehtisi tästä eteenpäin työstä, joka oli jäänyt tänne ilman omaisiaan.

- Sinä tulit, lapsi kuiskasi. - Sinä tulit, niin kuin Koora unessa lupasi.

- Mitä Koora sinulle lupasi? Tessi kysyi.

- Koora lupasi, että suojelet minua niin kuin suojelet Oosaa, Miima sanoi. - Siksi minun ei tarvitse pelätä, vaikka tapahtuisi mitä.

- Tuollaisia se lapsi puhuu, ja saa minut suunnilleen sekapäiseksi, Moiri sanoi ja istuutui.

Ovesta tuli mies, joka laski tarjottimen päällikön eteen. Keskimmäisenä siinä tuikutti pieni öljylamppu. Tessi istuutui lattialle, koska teltassa ei ollut istuimia. Tarjottimella oli paistettua lihaa, leipää ja viiniä. Tessi söi harvoin lihaa, mutta nyt sen tuoksu tuntui hänen mielestään herkulliselta.

- Juusto puuttuu, Moiri huomautti. - Saamme satunnaisesti ruokalahjoituksia, muutama tukijamme tuo